

SPIRIT ANIMALS™

VÂNAȚII

Cartea a doua din seria Spirite-Animale

Maggie Stiefvater

Traducere din engleză de Bogdan Voiculescu

1

FIEREA

PĂDUREA ERA ÎNTUNECATĂ ȘI PLINĂ DE ANIMALE. ÎN NEGURA nopții ce domnea printre copaci se auzeau tot felul de pârâituri, mârâituri și fâlfâiri de aripi.

În lumina slabă a unui felinar, un bărbat și un băiat priveau o butelcă mică în tăcere. Recipientul în sine era un obiect banal, însă soluția din interior avea calități extraordinare: o substanță puternică ce putea crea cu forța o legătură între un om și un spirit-animal.

— O să doară? întrebă băiatul, Devin Trunswick. Era frumos îmbrăcat, iar în modul în care își ținea nasul pe sus se putea citi un fel de aroganță și cruzime, pe care frica nu le putea știrbi. Era fiu de nobil și n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că-i era teamă de întuneric. Chiar dacă avea multe motive care să-l înspăimânte.

Bărbatul, Zerif, își dădu jos gluga brodată a mantiei sale albastre, ca băiatul să-i vadă mai bine ochii. Ridică butelca și spuse:

— Mai contează? *Acesta* e un privilegiu, micule nobil. Vei deveni o legendă.

Devin fu mulțumit de aceste vorbe. La momentul acela era taman opusul unei legende. Provenea dintr-un neam străvechi de oameni Însemnați — persoane care formaseră legături cu spirite-animale. Dar, când îi venise rândul, dăduse greș și astfel întrerupsese o tradiție continuă, veche de generații întregi. Nu reușise să invoce nimic cu ocazia Ceremoniei Nectarului, când copiii ajunși la vârsta maturității beau Nectarul lui Ninani, oferit de Mantiile Verzi, în speranța că se vor arăta spirite-animale.

Și de parcă asta n-ar fi fost destul de îngrozitor, propriul său slujitor, băiatul unui biet oier, invocase un lup. Un *lup*. Și nu un lup oarecare. Băiatul îl invocase pe Lupul Briggan, una dintre Marile Fiare.

Devin fusese umilit peste măsură.

Dar umilința aceea avea să ia sfârșit. În curând, avea să primească un animal și mai puternic. Toată viața se pregătise pentru acest moment — era *destinul* lui și al familiei sale. Un destin care fusese doar amânat, nu și distrus.

— De ce i se spune Fiere? Întrebă Devin cu privirea ațintită la sticlă. Nu e un nume foarte îmbietor.

— E o glumă, răspunse scurt Zerif.

— Nu văd de ce ar fi amuzant.

— Ai gustat din Nectar, nu?

Devin încuviință cu o expresie acră pe chip, cu toate că de gustul delicios al acelei băuturi își amintea cu plăcere.

— Ei bine, spuse Zerif strâmbând din nas, ești pe cale să guști din Fiere. Vei înțelege gluma imediat. Îți promit.

Se auzi un mârâit printre copacii din spate și băiatul își întoarse brusc capul. Lângă el cobora agățat de un fir un păianjen cu trupul dur și lucios. Încercă să se ferească de el.

— Animalul pe care-l invoc mă va asculta, nu? Întrebă el. Va face tot ce-i spun să facă, nu?

— Legăturile formate cu Fierea sunt diferite de cele formate cu Nectarul, îi spuse Zerif. Poate că Nectarul are un gust mai bun, dar Fierea e mai folositoare. *Noi* putem manipula mult mai ușor acest proces. De exemplu, nu trebuie să-ți faci griji că vei forma o legătură cu păianjenul ăla de care te tot ferești cu disperare.

Devin se încruntă, iritat de faptul că Zerif îi observase oroarea față de gânșanie. Spuse afectat:

— Nu-mi fac asemenea griji.

Dar privirea i se îndreptă spre cușca acoperită care-i aștepta. Sub acea pânză se afla animalul cu care avea să stabilească legătura. Încercă să ghicească ce fel de animal era după dimensiunea cuștii. Era mare, îi ajungea până la piept. Din când în când auzea un fel de răcâit din interior.

Acela era animalul cu care avea să-și petreacă tot restul vieții. Animalul care avea să-i aducă victoria.

Zerif îi întinse butelca și-l încurajă cu un zâmbet larg, ca de șacal.

— E de-ajuns o singură înghițitură.

Băiatul își șterse de cămașă palmele transpirate. Sosise momentul.

Nimeni nu-l va mai privi cu neîncredere.

Nimeni nu se va mai îndoi de puterea sa.

Nu era primul ratat al familiei Trunswick. Era prima ei legendă.

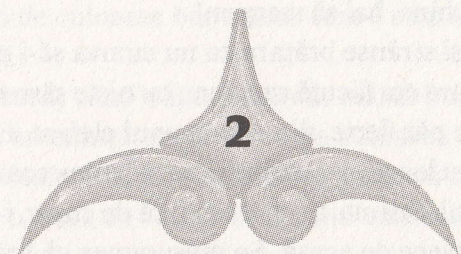
Simți mirosul oribil al Fierii din sticla destupată. Mirosea a păr ars.

Își aminti gustul incredibil al Nectarului, ca de unt și miere. Fusese incredibil și apoi totul se dusesse de râpă.

Își duse sticla la buze și dădu Fierea pe gât fără să se mai gândească. Îi veni să verse și-i fu greu să se stăpânească — parcă ar fi băut moartea însăși, cu tot cu pământul în care

fusesse îngropată. Dar odată cu senzația aceea întunecată, simți că învie ceva în interiorul lui — o putere vastă și sumbră. Trupul său abia putea să stăpânească acea putere care creștea în el. În clipa aceea, nu simți nicio urmă de frică. Simțea doar că avea puterea să inspire frică.

Cu zâmbetul pe buze, Zerif dădu la o parte pânza de pe cușcă.

GREENHAVEN

— A PROAPE AM TERMINAT, URAZA, SPUSE ABEKE ȘI-ȘI trecu o brățară peste mâna suplă, de culoare brună.

I se adresase leopardului care se plimba de colo-colo prin cameră. Încăperea era mult prea mică pentru un leopard sau leopardul era mult prea mare pentru încăperea, așa că felina nu putea decât să facă câțiva pași într-un sens, să ofteze și s-o ia înapoi.

Abeke o înțelegea.

În numai câteva săptămâni, lumea lor se micșorase, reducându-se de la întinderile nesfârșite ale ținutului lor natal, Nilo, la o tabără de antrenament aglomerată, apoi se micșorase și mai mult și se transformase în această fortăreață insulară: Greenhaven, sediul Mantiilor Verzi, protecției Erdasului. Cetatea trebuie să fi fost, își spunea Abeke, impresionantă — un castel mare de piatră construit deasupra unei cascade — însă pădurea care o înconjura părea un loc mai agreabil atât pentru ea, cât și pentru Uraza.

Se auzi sunetul clopotului dintr-un turn îndepărtat. Bătu de trei ori: chemarea la antrenament.